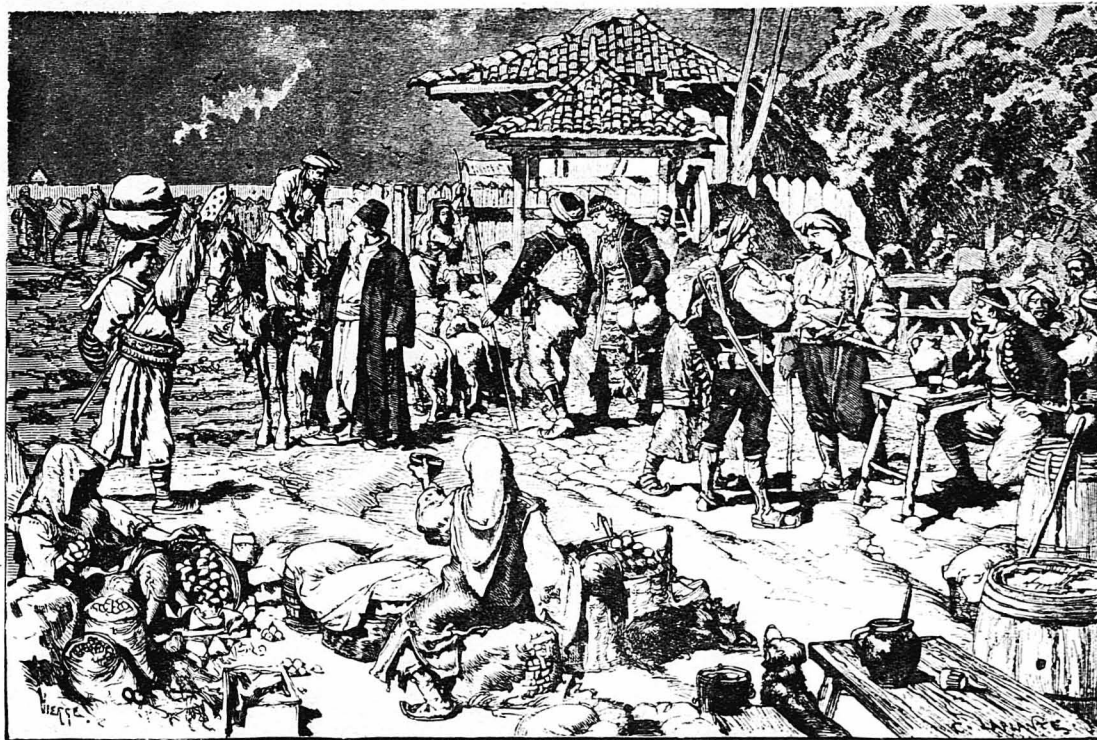

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Χωριτικό πανηγύρι επί Τουρκοκρατίας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DANIEL RICHE

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

I

Ἡ παράστασις τῆς Ὀπερας εἶχε τελειώσει καὶ τὰ πλήρη στυμνο- γνόντουσαν στὶς πόρτες τῆς ἐξόδου. Οἱ κῆποι, ἀνάβοντας τὰ σκάρα τους, ἀνασέκωναν τοὺς γυαλάδες τῶν ἐπινοηφορῶν των, ἐνῶ ἡ κω- ρίσις, ἀγρήλες τυλιγνόντουσαν στὰ γωνιακά τους, γιὰτὶ ἡ χειμωνιά- τικη αὐτὴ νύχτα ἦταν ἐξαιρετικὰ ψυχρὴ. Ὁ ἀνεμῖος φροσῶσε ἀγρίως καὶ τὸ γιόνι, λέρνοντας ἀδιόλαμα, στροβιλιζό- ταν σὲ γυαλάδες, σκεπάζοντας μὲ τὸ λευκὸ του σάβανο τὰ πάντα.

Ἐνα ξενώγιον ἀποσπάρσθηκε σὲ μιὰ στιγμή ἀπὸ τοὺς ἄλλους θεατὰς καὶ στάθηκε αὐτὸ ἀπὸ ἓνα λευκοῦ, στὴ σκιά. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λε- πτὰ, ὁ κῆπος εἶπε ἀνεπίσημος στὴ σύντρο- φῆ του :

— Αὐτὴ ἡ ἀγρονομία εἶνε ἀδικαιολόγητη... Γύρισε μιὰ στιγμή, ἀγαπητὴ μου φίλη, στὸν προθάλαμο, γιὰ νὰ δοῦ μῆρας φάνετα ποθε- νοῦ τὸ αἰετῆ.

Καὶ διεκδύνηκε πρὸς τὴν ἐξόδον, ἐνῶ ἡ κω- ρία διεκδύονταν πρὸς τὸν μεγάλο προθάλαμο τοῦ θεάτρου, γιὰ νὰ φιλαχθῆ ἀπὸ τὸ χορὸ.

Φοτισμένη ἀπὸ τ' ἀφθονα φῶτα τῆς αἰθού- σης, ἡ νέα γυναῖκα, μὲ τὴν ἀπὸ πράσινο βε- λοῦδο τουαλέττα ἐσπερίδου, προσεῖκνε ὡσὼν τὰ βλέμματά. Ἦταν ἐκπαιστωμένη ὄραμα καὶ κοι- νῆ. Τὰ χροσῶσθαι μαλλιά της ἐπλάσιοναν ἓνα ἀεισιλάτρευτο πρόσωπο, τοῦ ὁποῖου τὰ εὐγενικὰ καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικά ἀνέδιδαν γλυκύτητα καὶ χάρη. Τὰ βα- θυγάλαζα μάτια της ἔλαμπαν μὲ μιὰ λάμψιν ἀγνόητος, ἡ ὁποία ἐναρμονιζό- ταν θαυμάσια πρὸς τὴν ἀσπὶλ λευκό- τητα τοῦ προσώπου της. Τὸ στόμα της φανερώσει ἐξαιρετικὴ εὐφραδία καὶ, γενικῶς, δολιχὴν ἀνέδιξε μιὰ ἑξααι-

τιχὴ γοητεία καὶ μιὰ ἐξῆ ἀκατανίκητη.

Ἐντομεταξὺ ὅμως, ἡ αἰθουσα σιγά-σιγά ἐξακολούθησε ν' ἀδειά- ζη. Στὸ βρεστάριον, δύο νέοι κοίτουσαν ὡς τὸ λαοὺ τὰ γωνιατὰ ἐπι- νοηφορὰ τους καὶ κοινῶνταξιν δυνατὰ, ὅταν ὁ ἓνας ἀπ' αὐτούς, βλέ- ποντας τὴ νέα γυναῖκα, εἶπε στὸ σύντροφόν του :

— Κεῖτα λοιπὸν, ντὲ Βιυλιόζ, τί ὄραμα ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ νέα...

— Γιὰ νὰ δοῦμε... ἀπάντησε ὁ ντὲ Βιυ- λιόζ, ἓνας πρῶτος νεὸς, μὲ μαριμένο ἀπὸ τὰ ξενύγνια πρόσωπο, ποὺ φανερώσει ὅτι ἦταν νέ- ος Παρισίνοῦ γλεντιῆ.

Μὰ μόλις τὰ βλέμματά του ἀντίκρουσαν τὴν ἀγνοστη, χλομαίσε παράδοξα καὶ τὰ χεῖρά του σάλευσαν νευρικά :

— Τὴν ξέρω, εἶπε μὲ σιγαλὴ φωνή.

— Προσκαίσεσέ τὴν λοιπὸν νὰ λάρωμε μα- ζὲ τὸ σουτέ, τοῦ πρότερου τότε ὁ σύντροφός του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ ντὲ Βιυλιόζ στάθηκε δι- στακτικῶς. Ἐπειτα, ἔξαφνα, διεκδύνηκε πρὸς τὴ νέα γυναῖκα.

— Τί κόμειτε, δεσποινίς Ρολάνδη ντὲ Βολσό ; τῆς φημίσε σ' αὐτὴ.

Ἐκεῖνη γέμισε λίσο ἀπότομα, μὰ, μόλις ἀντίκρουσε τὸ συνο- μιλήτῃ της, ἔβγαλε, τρομαγμένη, ἓνα: «Αἰὶ» καὶ θέλησε ν' ἀ- πομακρυνθῆ.

— Μὴ φεύγετε, τῆς εἶπε τότε αὐτός, ὑφώνοντας τὴ φωνή του. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν εἶχα τὴν εὐχαριστίαν νὰ σὰς δοῦ, δεσποινίς ντὲ Βολσό.

— Κύριε, τὸν διέκοψε ἡ νέα γυναῖκα μὲ περηφάνεια, λέγο- μα κυρία ντὲ Φιέζ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε.

— Ὁ! ξέρω πὸς παντρευτήκατε... Ἐφρόντισαν νὰ μὲ πληρο- φορήσουν σχετικῶς, τῆς εἶπε εἰρωνικὰ ὁ νεὸς. Ἐνας ἄλλος ὁ- δήγησε στὸ βωπιὸ ἐκεῖνη ποὺ ἦταν ἡ μηστὴ μου...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἡ φωνὴ του ἔτρεψε ἀπὸ θυμὸν...

— Κύριε, αὐτὴ ἡ σιζήτησις δὲν ἔχει ἐδοῦ τὴ θεοῦ της, τοῦ ἀπάν-

τησε ή νέα γυναίκα και έκανε ένα βήμα γιά νά φύγη.
Μπροστά στην περιφρόνηση της, ό ντέ Βιμπράκι λώμασε περισσότερο και μιά τρελή ήλσα άρχισε νά βράζει μέσα του. Την έπιασε κτηνωδώς από τό χέρι και της έλεγε :

— "Όπου κι άν βρίσκεται, κουδεντάζει κανείς... "Ήθελα νά σάς πώ ότι, μέ την άνοιξη σας νά γίνετε γυναίκα μου, με πληρώσατε θαύσασμα... Θα τό θυμούμαι πάντοτε αυτό!..."

Και πρόσθεσε άπεληκτικά :

— Νά παρακαλείτε νά μή βοηθή ποτέ ό σύζυγός σας στό δούμο μου...

— "Εκείνη τη στιγμή, ό κ. ντέ Φλέο, πού είχε πάει γιά νά βοή τό άμάξι, παρουσιάστηκε άξαφνα. Με μιά ματιά είδε τη σηνή. Είδη ένα άγνωστο κοντά στη γυναίκα του νά της κρατάη τό χέρι και νά της κουδεντάζει.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της.

— Με ποιά δικαιομία, κύριε, μιλάτε στην κυρία ; ρώτησε με άγρια ότητα τό νέο.

"Ένα χαμόγελο μίωσε έλαμψε στά μάτια του ντέ Βιμπράκι. Χωρίς ν' άπαντήσει στον ντέ Φλέο, στράφηκε πρός τη νέα γυναίκα, ή όποία, τρέμοντας, είχε πασητή από τό μπράσσο του σύζυγού της.

— Πές μου, λοιπόν, άγαπητή μου Ρολάνδη, της έλε με άναίδεια, πού μπορεί νά σάς ίδη κανείς χωρίς νά ένοχηλήθι.

— "Αρετά, κύριε! φώναζε έξω φρενών ό ντέ Φλέο. Σάς άπαγορεύω ν' απευθύνετε ούτε μιά λέξη παραπάνω στη γυναίκα μου.

"Ένας σαρκασμός εκ μέρους του ντέ Βιμπράκι ήταν ή άπάντησις.

— "Α! ά! ά! έκανε. Τη γυναίκα σας, πού μπορούσε νά ήταν και δική μου και όποιουδήποτε...

Μά δέν πρόσθεσε νά τελειώσει, γιατί τό χέρι του ντέ Φλέο ατέλεσε βαρό στό πρόσωπό του.

"Η νέα γυναίκα, περίτρομη, έφώναζε τραδώντας τό σύζυγό της τίσιω :

— "Έρχε, σε παρακαλώ!... Πάμε!..."

Χωρίς νά την άκούση ό σύζυγός της, με τό χέρι ύψωμένο, έτοιμαζόταν νά τό καταφέρει και πάλι στό πρόσωπο του ύδριστού, όταν ό φίλος του ντέ Βιμπράκι, ό όποιος είχε παρακολουθήσει από μακριά τη σκηνή, μπήκε στη μέση.

— Κύριε, αφού τό πρωί θα σινανηθούμε στις έφτά ή όσα, στό δάσος της Βουλώνης! τραυλισε ό σύζυγος, έξω φρενών από την όργη του και πετώντας την κάρτα του στον ντέ Βιμπράκι.

— "Έστω! άπάντησε έξινεως.

"Ό ένας από τους δύο μας είναι άνοητός γιά την κυρία..."

Χωρίς νά τό άκούση, ό κ. ντέ Φλέο διάχισε τό πλήθος πού είχε συγκεντρωθή έντομεταξύ. Στην έξοδο του θεάτρου τό άμάξι του πρσίμενε. Άνέβαινε επάνω τη σύζυγό του και έβλαιοε τό πορτάκι πίσω της.

— Δέν άνεβαίνεις εσύ ; τόν ρώτησε έκείνη με φωνή σιντριμμένη από την ταραχή της.

— "Έχω ανάγκη αέρος, της άπάντησε αυτός σκληρά.

— Άνέβα, νά σου εξηγήσω...

— Είπε πολύ άργά τώρα... Αυτός ό άνθρωπος σάς ήξερε και έγώ τό άγνωστα...

— "Όρκισόν μου ότι δέν θά χτυπήθεις μαζί του..."

— Θα κάνω έκεινο πού μου υπαγορεύει ή τιμή μου..."

Και γιά νά διακόψη τη συζήτηση, έκανε ένα νεύμα στον άμαξά και ξεκίνησε... "Ένώ όμως άπομακρυνόταν, ή Ρολάνδη άκουσε μιά ειρωνική φωνή νά της λέη σαφηνικά από τη άλλη πόρτα του :

— Πιστεύω ότι κατορθώσα νά σκεπάσω με μερικά σύννεφα την εύτυχία σας, κυρία...

II

"Η ήμέρα άρχισε νά χαράζει. Τό δάσος της Βουλώνης ήταν έντελώς έρημο. Κανένας θόρυβος δέν έτάραξε τόν ύπνο της φύσεως και, κάτω από τόν γροίφο και χειμωνιάτικο οίκανό της αύγης, αυτή ή σιωπή είχε κάτι τό πένθιμο. Κάθε τόσο, ένα φύλλο, πού ήταν πειά ξερό άπ' τό φθινόπωρο και πού ελ-

χε άντισταθή ως τώρα στον άνεμο και τις βροχές, έπεφτε θλιβερά από τό κλαδί του, έφευγε έλαφρά στη γη και σχημάτιζε μιά σκοτεινή κηλίδα επάνω στό άσπλο σταύμα του χιονού.

"Έξαφνα σ' ένα άδεντρο μέρος του δάσους, βήματα άκούστηκαν στό κρυσταλλισμένο χιόνι.

"Ήταν ό κ. κ. ντέ Φλέο, ντέ Βιμπράκι, οι μάρτυρές τους πού τους είχαν διαλέξει βιαστικά και ένας γιατρός.

— "Έδώ! έλεε ένας από τους μάρτυρας, σταματώντας.

"Ένώ οι μάρτυρες έκαναν τις συνεννοήσεις των, μετρούσαν τις άποστάσεις και έγμέζαν τά όπλα, ό κ. ντέ Φλέο νευρώσας και μη μπορούντας νά κρατηθή στη θέση του, έκοβε αδιάσπαστα βόλτες.

"Ήταν, εκ χαρακτήρος πολύ άνησυχός και καχύποπος. Γι' αυτό όλη τη νύχτα είχε πλανηθή σαν τρελλός στους δρόμους του Παρισιού, κυριευμένος από μιά άγρια ήλεια. Πούς ήταν αυτός ό άνθρωπος, ό όποιος έγνωρίζει τη γυναίκα του και ό όποιος είχε πη: «Ό ένας άπ' τους δύο μας είναι άνοητός γιά την κυρία ;...» "Η Ρολάνδη λοιπόν τόν είχε άπατήσει ; "Η σκέψις αυτή τόν έβασάνισε. Και είτε δικαίως, είτε άδικώς αυτός ό άνθρωπος είχε συμπεριφερθή έτσι πρός τη γυναίκα του, τού χρειαζόταν τό άμμα του, τού χρειαζόταν ή ζωή του γιά νά ύκανοποιηθή.

"Ό Βιμπράκι πάλι, φρονόταν, έξωτερικώς τουλάχιστον, αδιάφορος και σφιρίζει έναν κινήσιμω σκοπό. Μά μέσα του έννοιωθε μιά άγρια χαρά, γιατί διά έξεδικετο επί τέλους τις περιφρονησεις της Ρολάνδης και της οικογενείας της. "Αν ήταν ελιγκηκής απέναντι του έαυτού του, θ' άναγνώριζε μόνος του, ότι ή κακή του φήμη και ή θυελλώδης και όχι και τόσο έντιμη ζωή, πού έκανε πριν γνωστή τη Ρολάνδη, τού έβλεπε τις πόρτες κλέθε τιμίας οικογενείας. Μά τυφλωμένος από τό πάθος του, δέν παραδεχόταν τίποτε και είχε προσφέρει σ' αυτή την κόρη όλη την άγάπη του μπορεί νά υιοτήση ένας άνδρας, διαβλέποντας στην ένοσι του μαζί της μιά ζωή γαλήνια κ' εύτυχισμένη, την όπο α επιθυμούσε με όλη την καρδιά.

Μά έξαφνα όλο αυτό τό όνειρο καταράσθηκε. Μόλις ό γονείς της Ρολάνδης πληροφορήθηκαν τό παρελθόν του, τόν έδιωξαν από τό σπίτι τους και κανείς δέν εσοπλαγίστηκε τά δάκρυά του και την άπελπισία του, γιατί έχανε την πολυαγαπημένη του.

"Ε, λοιπόν, θα έξεδικετο!... Και βλέποντας τώρα τό σύζυγο της Ρολάνδης, τόν όπο ο μισούσε και τόν όπο σον ύπολόγιζε νά σκοτώση, έννοιωθε μιά άτελείωτη χαρά. "Α! θά τόν σκοτώσει χωρίς όπλο, και, όπως ή Ρολάνδη τόν είχε κάνει νά ύποπρή, θα της ανταπέδιδε τώρα κι αυτός τά ίσα, χτυπώντας την στην άγάπη της και στην τιμή της. "Έντομεταξύ ή προετοιμασιές είχαν τελειώσει.

— "Αν θέλετε, κύριοι, άρχίζουμε, έλεε ό πρώτος μάρτυς με τόνο σοβαρό.

Τοποθετημένοι σε άπόσταση δέκα βημάτων, με τό στήθος γυμνό, με τό ποστόί τά χέρια, οι δύο άντρες άντήλαξαν ένα βλέμμα μίσιους, στό όποιο μπορούσε νά πη κανείς ότι ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος δέν έπρεπε νά ύπολογίη στό έλεος του αντιπάλου του.

Μόλις έδόθη τό σύνθημα, δύο ποροβολισμοί άντήχησαν συγχρόνως σαν ένας. "Ένα έλαφρό σύννεφο καπνού γέμισε γιά μιά στιγμή τόν αέρα. "Όταν ό καπνος διελύθη, οι μάρτυρες είδαν τόν ντέ Βιμπράκι ύψηθι και πάντοτε γαλήνιο και τόν κ. ντέ Φλέο καταγής με τά χέρια άλωπόμενα.

"Αμέσως έτρεξαν πρός αϊτόν. Άνέντιε ακόμα, άν και ή σφαίρα τόν είχε χτυπήσει από άριστερό μέρος τού στήθους.

"Αφού τόν άκούσθηκε προσεκτικά, ό γιατρός, άπαντώντας, στό άγωνιστικό βλέμματά τόν μαρτύρου, έλεε :

— Αυό ώρες ζωής τού μένου ακόμα... Γρήγορα τό φορσιό.

"Υστερα από ένα λεπτό, ό έτοιμοθάνατος, τόν όποιον είχαν άκουμπήσει σ' ένα δέντρο, μισούιζε τό μάτια και με φωνή πνιγμένη, έλεε :

— Κύριε ντέ Βιμπράκι! "Ό αντίπαλος τόν έπηύσισε άδύσως.

— Κύριε, έλεε ό πλη-

Την είδαν νά σωριάζεται βαρεία επάνω στό πτώμα...

γομένους, μιλώντας με δυσκολία, τα προσβλητικά λόγια που είπατε χθές το βράδυ, είνε αληθινή;

— Ο ντε Βιμπράκ χλώμασε τρομερά και φωνόταν σαν να διάταζε, στην υπέρτατη έκθειή στιγμή, ν' απαντήσει...

— Απαντήστε, έπειθε με έτοιμοθάνατος. Ή τιμή της σιζύγου μου τό άπαιτεί.

Μιά άστροπη λύσσα πέρασε εκείνη τή στιγμή από τα μάτια του ντε Βιμπράκ και ό άτμος αναοραίντης, χωρίς να σεβαστή ούτε τό θάνατο, είχε με άτοργγη φωνή:

— Ή σιζύγός σας φέρθηκε άπέναντί μου σαν ένα άμυαλό κορίτσι!

— Ο σιζύγος της Ρολάνδης έβγαλε τότε ένα «Όχι!» γεμάτο όδύνη και λιποθύμησε.

Ο κ. ντε Φλέο είχε μεταφερθή από μιάς ώρας στο σπίτι και βρισκόταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι του χωρίς να κίνη την παραμικρή κίνηση. Ή λαζανασιμένη του άνασθη περιουσε σφραγιστή ανάμεσα από τό σφιγμένα του δόντια και λίγο αίμα έβγανε άπό τό στόμα του και κινώσε στο σαγόνι του.

Ή γυναίκα του άπελωμένη, καθόταν από πλευρό του, καλώντας τον με τό πιο γλυκά όνόματά κ' έξωραζοντάς τον να τής άπαντήσει.

Είχε κ' ατή ύποφθοή τρομερά δολόκληρη τή νύχτα, προσάδομένη την τρομερή δυστυχία που έμειλε να τή χηλεύση.

Άξαφνα, σε μιά υπέρτατη προσάθεια, ό έτοιμοθάνατος άνασπάρθηκε και, καρφονοντας τα μάτια του στη Ρολάνδη, έμυθόσε:

— Ο κ. ντε Βιμπράκ ήταν έροστής σας!... Καταραμένη!... Καταραμένη!...

Μιά ένα κίμα αίματος ξεχύθηκε από τό στήθος του, ένας άφροδ κόκκινος πετάχτης από τό στόμα του και σωριάστηκε νεκρός στο κρεβάτι του.

Μπορός σ' ατή την άδικη κατάρα, ή Ρολάνδη, τρομαγμένη, όπισθοχώρησε ταλαντευμένη έως τόν τάχο, όπου και χτήλησε δυνατά. Έξανθήθηκε καθώς ήταν, έπεσε κάτω, ένώ ένας λυγμός της έστρεψε τό λαμό!...

III

Τό δωμάτιο, όπου ο κ. ντε Φλέο βρισκόταν τόρα νεκρός, φρονόταν έρημο. Μιά σιωπή τάφου άπλωνόταν σ' αυτό πένθημη και άπεληπητή.

Όπόσω, μπρός σ' ένα προσεγγητήρι, τοκασιμένη στά δύο μάλλον παλιά γυναισιμένη, με τά χαρακτηριστικά της άλλωμομένη από την όδύνη, με τά χέρια ήρωμένα, ή Ρολάνδη προσεγκόταν στο Θεό, στον όποον έπίστεσε βαθείά κ' ό όποιος τόσο την είχε κάνει να ύποφροή.

Κανείς δεν είχε πάει να την ύποστηρίξει στη σκληρή της ατή δοξαμασία, κανείς δεν είχε πάει να τής πη μερικά λόγια παρηγοριάς... Κανείς δεν είχε πάει να ρωτήσει τί κάνει αυτή, ή σιζύγος του θήματος... Όλοι ύστερα από την άπάντησή που είχε όώσει ό ντε Βιμπράκ στον έτοιμοθάνατο, τή θεωρούσαν ένοχο και την καταγορούσαν για τό θάνατο του σιζύγου της.

Άξαφνα μιά σκληρή σκέψή πέρασε από τό μυαλό της.

— Α! η θύβροσε, ατύος, ατύος ό άθλιος, άφροδ σκότους του προσβεβλημένο έγωισμό του, θα ξήση τόρα έδτυχιμένος... Α! όχι!... Δέν τό θέλω αυτό!... Άφροδ ό Θεός με χηλεύσει, άφροδ ό κόσμος μ' έγκαταλείπει, θα έκδικηθώ κ' έγώ μόνη μου!...

Τότε, με κινήσεις νευρικές, σχεδόν άσυνείδητες, έρομψε ένα έπανοφόρι στους ώμους της, κατέβηκε τή σκάλα γρηγορα και άρχισε να τρέχει στο δρόμο, σκοκντάφροντας στους διαβάτες, οι όποιοι ζαφριασμένο την έκάτταζαν.

Όταν έφτασε στον άριθμό 27 της όδοσ Ταμπον, μπήκε μέσα άπορασματικά, άνέβηκε τή σκάλα και χτήλησε σ' ένα κοστούδι.

Ένας ύπρητής της άνοξε άμείωσε.

— Ο κ. ντε Βιμπράκ κάβεται πάντοτε έδώ; ρώτησε.

Ο ύπρητής της άπάντησε καταραματικά και την έμπεσε μέσα σ' ένα κομψό καπιστήριο. Έμεινε πέντε λεπτά, άνασαινοντας ύστερα από τό γρηγορό δρόμο της, αναμάλιασμένη και σφιγγόντας τά χέρια της ένα γιαπωνέζικο μαχαίρι, με τό όποιο είχε φροντίσει να έφοδιαστή από τό σπίτι της.

Ανασπώνοντας ένα παλαιότατο, ό Βιμπράκ μπήκε μέσα, φρονότας ένα κομψό κοστούδι του ασπιού και χαιογελώνοντας με την ιδέα ότι μιά γυναίκα είχε πάει να τον έπισκεφθή.

Μ' ένα πήδημα ή χήρα βρέθηκε κοντά του.

- Σεις!... Έκανε έκείνος τρομαγμένος.
- Ναι, έγώ!... Α! δέν με περιμένετε βέβαια!...
- Μιά... έτραυλίσε έκείνος.
- Κύριε ντε Βιμπράκ, φρονάσε ή Ρολάνδη, διαπράξτε τό πιο ρδελιρό έγκλημα! Είστε ένας άτμος, ένας δολοφόνος.
- Κα, έξω φρονών, άσυγκράτητη, ώρμησε άπάνω του και μ' ένα δυνατό χτύπημα του έχοσε ως τή

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ή γνώμη διαφόρων συγγραφέων για τά μυστικά. Τί έλεγε ο Μ. Άλεξανδρος, Κόμης τής γλώσσας!... Ή άνδργγουαίκες; και οι... γυναικάνορες του Παρισιού. Ή έξυμνες υιός του Πατρικιού και το μυατικό της Συγκλητεύ. Ή Ρωμαίκες δέσποινες άνάστατες, Γυναικοσυλλαλητήριο!...

Είνε τέθα άτομια τό να μην κρατήση κανείς ένα μυστικό που του έμπαστεύονται; Ίδού τή ερώτημα!

Ο περίφημος Λαφουρόζ λέει κάτω ότι δέν είνε κανείς ύποχρεομένος να φράζη τά μυστικά των άλλων!...

«Πώς έχετε την άξίωση, γράφη, να φυλάξουν οι άλλοι ένα μυστικό σας, άφροδ σεις οι ίδιοι δέν μπορείτε να τό φυλάξετε κλεισμένο στα κατάβηδα του μυαλό σας!...

«Έκείνος που δέν κρατεί ένα μυστικό που του έμπαστεύονται, έλεγε ο Μ. Αλεξανδρος, είνε ένας άνδροπος χωρίς τιμή. Άν προδίδη τό μυστικό με την έλπιδα να κερθήση χρηματικά, είνε κοκνήτης και ή μόνη τιμωρία που πρέπει να του επιβηθή είνε να του κόψουν τή γλώσσα.

Πολλοί κατηγορούν τις γυναίκες ότι δέν μπορούν να κρατήσουν καθόλου μυστικό των άλλων, ούτε τά ίδιας τους μυστικά. Και όμως ό Λαφουρόζ λέει σχετικάς:

«Έξωσ όσα κός άνδρες, οι όποιοι στο ζήτημα της τηρήσεως των μυστικών είνε γυναίκες, και πολλές γυναίκες που είνε άνδρες!...

Κάποτε ο Ρωμαίος πατριώ; Πατριώ; πήρε μαζί του στην Συγκλήτω και τό γυνο του, που ήταν δώδεκα έτώ.

Στην συνειδησία όμως έκείνη έστρεψ ή Συγκλήτω να συζητήση σπουδαία μυστικά του Κράτους, χωρίς οι συγκλητικοί να προσέχουν την παρουσία του μυαλού. Όταν τό άποτελέφησαν όμως, ήταν άργά. Όπόσω ο μικρός τούς ύπεσχέθη να μη φανερωθή τα μυστικά που είχε άκούσει.

Όταν έμνησε όμως στο σπίτι του, ή μητέρα του τον έρώτησε περίεργη:

- Λοιπόν, τι συνέζητησε σήμερα ή Συγκλήτω;
- Δέν μπορώ να σου πώ, τής άπάντησε ο γυός της.
- Μπιά! έφρονάσε ή μητέρα του. Έχουμε κα μυστικά;
- Άργησε λοιπόν να αρχίσει να τον ρωδείρη, να τον πείρη με κάθε τρόπο, ως που στο τέλος ο μικρός της ειπε:
- Λοιπόν, μητέρα, ή Συγκλήτω συνέζητησε για ένα νέο νόμο, που προκατα να ψηφισή και που πρέπει να μείνη μυστικός έως ότου να ψηφισή.
- Τι νομος είνε αυτός, παιδί μου;
- Νά πούνην ό κάθε άνδρας δύο γυναίκες ή ή κάθε γυναίκα δύο άνδρες. Σε παρακάλο, όμως, μητέρα, να μην τό πής σε κανένα αυτο, γιατί ύποστηρηκα να φυλάξω τό μυστικό της Συγκλήτω.
- Καλά, καλά, ειπε ή μητέρα του.

Μόλις όμως έφυγε ο γυός της, έστρεψε στο σπίτι μιάς άλλης πατριώ;ς, φίλης της, όπου βρισκόνταναν κα' άλλες φίλενάδες της, και τους άνηγάρισε τό μεγάλη μυστικό.

Έπειτα από δύο ώρες όλες ή Ρωμαίκες είχαν μάθει την είδηση. Και έπειτα από άλλη μια ώρα, μιά μεγάλη διαδήλοσις από Ρωμαίκες δέσποινες, με έπι κεφαλίς την γυναίκα του Πατρικιού, έφτασε έξω από την Συγκλήτω ούρλιάζοντας και διαμαρτυρομένη.

Οι συγκλητικοί βγήκαν έξω ρωτώντας τί συμβαίνει.

— Δέν θέλομε να ψηφίστε αυτόν τον τυρανικό νόμο! έφρονάσαν όλες μιάς ή γυναίκες. Είνε άπάνδροπο να παιγνη κάθε άνδρας δύο γυναίκες... Νά ψηφίστε τον άλλο νόμο... Νά παίρηνη κάθε γυναίκα δύο άνδρες!...

— Δέν ζέρομε τί λέτε, τους άπάντησαν οι πατριώκοι. Τί παλάδες είνε αυτές; Τρέλλαθήκατε!...

— Τά ζέρομε... Τά ζέρομε... ούρλιαζαν πάλιν τά θηλιακά. Μάς τό μαρτυροσε ο γυός του Πατριού.

Έστειλαν τότε κ' εφώνάζαν τον γυό του Πατριού, ό όποιος τούς έξήγησε ότι, επειδή ή μητέρα του τον έπέσει να τής μοστηρήση τό μυστικό για να την ξεφορτωθή, έπέθηκε αυτό τό νόμμα.

Τότε ή Συγκλήτω έμνησε έναν νόμο, δια τό όποιο άπγορεύετο στο τά παιδιά να παρεφίκοκονται στις συνειδησίες της. Γίνονταν μόνον έξαιρέσεις για τον έχθιμο γυό του Πατριού.

λαβή του τό γιαπωνέζικο μαχαίρι μέσ' στην καρδιά. Ο Βιμπράκ έπεσε άμέσως κάτω, βαγάζοντας μιά πηγμένη κραυγή, μιά κραυγή λύσσα, πόνοι, θάνατο!...

Ή Ρολάνδη τον κήταξε για μιά στιγμή με φρίκη, με άδηία και, έπειτα, υφώνοντας τά χέρια της προς τον ουρανό, άρχισε να γέλη κ' ένα γέλιο τρομαχτικό, άταίσιμο...

Όταν οι ύπρητες, άκούοντας τό θόρυβο, έτρεξαν μέσα στο καπιστήριο, την είδαν να σωριαζέται βροσειά άπάνω στο πάτωμα.

DANIEL RICHE

